

Informace o Chartě 77 - ročník druhý /1979/

mimořádné číslo

Dopis mluvčích Charty 77 Federálnímu shromáždění	2
Situační zpráva o odvolacím řízení se šesti členy VONS	3
Sdělení VONS č. 158 /podrobná zpráva o pravomocném od- souzení šesti signatářů Charty 77 a členů VONS /	4
Písemná výpověď Jeana Jacquesa Marie	8
Dopis 774 občanů Nejvyššímu soudu	8
Zpráva z Le Monde	14

000 000 000 000 000
 000 000
 000

Vydává nezávislá redakční skupina signatářů Charty 77
Adresy : Petr Uhl, Anglická 8, Praha 2
 Anna Sabatová, Anglická 8, Praha 2

000 0000 0-000 000

F e d e r á l n í m u s h r o m á ž d ě n í Č S S R

na vědomí: Nejvyššímu soudu ČSSR
České národní radě

Podle čl. 29 Ústavy obracíme se k nejvyššímu orgánu státní moci v ČSSR s upozorněním na skutečnost, které podle našeho názoru vážně narušují socialistickou zákonnost a poškozují zájmy republiky v zahraničí.

Dne 20. 12. 1979 potvrdil senát Nejvyššího soudu ČSR rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25.10. 1979 proti Petru Uhlovi, Václavu Havlovi, Václavu Bendovi, Jiřímu Dienstbierovi, Ottě Bednářové a Daně Němcové. Tito občané byli odsouzeni k vysokým trestům odňtí svobody za činnost, která odpovídá čl. 17 Ústavy, jenž ukládá občanům povinnost dbát o plné uplatňování socialistické zákonnosti v životě společnosti, jakož i usnesení FS z 5.4.1977, v němž je "péče o upevnování socialistické zákonnosti, rozhodné vyvozování závěrů a jejího porušování a soustavné prohlubování ochrany práv občanů" vyhlašována za trvalý úkol a kde se zdůrazňuje nutnost překonávání "občanské netečnosti a lhůtejnosti k porušování zákonnosti". Obsahem jejich občanské aktivity bylo ~~např.~~ upozorňovat podle čl. 29 Ústavy orgány našeho státu a podle čl. 28 o svobodě projevu rovněž širší veřejnost na případy, které podle jejich názoru znamenají porušení občanských práv zaručených naší Ústavou jež příslušná usnesení je třeba vykládat v nerozlučné souvislosti s odpovídajícími usneseními mezinárodních paktů o lidských právech. Po ratifikaci nejvyššími orgány našeho státu a po publikaci ve Sbírce zákonů 120/76 tvoří tyto mezinárodní paktu integrální součást československého právního řádu, jejich dodržování všemi občany i orgány moci je tedy v zájmu našeho společenského a státního zřízení. Závěrečný akt konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě zdůraznil závaznost těchto paktů a potvrdil, že dodržování lidských práv patří k základním podmírkám mírového soužití; požadavek respektování těchto přijatých norem odpovídá tudíž plně i mezinárodním zájmům a cílům zahraniční politiky naší země.

Je proto absurdní, že činnost uvedených občanů, vyjadřující jejich soustavnou angažovanost pro tyto zásady, normy a jím odpovídající hodnoty, byla orgány bezpečnosti a prokuratury i soudy napadena jako podvratná činnost proti společenskému a státnímu zřízení či proti mezinárodním zájmům republiky podle § 98 tr.z. Již v počátku řízení proti těmto občanům bylo v rozporu se skutečností i s § 2 odst. 2 tr.ř. zveřejněno sdělení, označující je spolu s J. Bělíkovou, L. Lisem, V. Malým a J. Němcem za pachatele trestních činů. Čtyři posledně jmenovaní byli v průběhu vyšetřování bez věcného odůvodnění ze společného řízení vynáti a dne 22.12.1979 po sedmiměsíční vyšetřovací vazbě propuštěni na svobodu, aniž bylo trestní stíhání proti nim zastaveno. Skutečností ani norem trestního řádu nebylo dbáno ani při přelíčení u Městského soudu. Zřejmě proto, aby tyto nezákonnosti zůstaly utajeny, byla v rozporu s § 2 odst. 10 tr.ř. prakticky vyloučena veřejnost jak domácí tak i zahraniční, třebaže právě neregulérnost celého dosavadního řízení nutně vyvolávala její zájem o skutečný stav věcí. Proces i rozsudek, nutně chápaný jako nespravedlivý, byly pranýrovány podstatnou částí mezinárodního komunistického hnutí, demokratickou a pokrokovou veřejností a všemi silami, jimž záleží na opravdové politice uvolňování a spolupráce ve světě, a také řadou vlád států, které jako spolusignatáři Závěrečného aktu z Helsinek v rozsudku spatřují důkaz, že naše republika tento dokument nedodržuje. K Nejvyššímu soudu ČSR se obrátilo na osm set československých občanů s peticí, žádající okamžité osvobození jmenevaných deseti občanů, signatářů Charty 77 a členů Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných, a dalších politických vězňů v ČSSR; v této souvislosti připomínáme, že v Brně byl odsouzen za účast na stejné občanské aktivitě další člen Výboru Albert Černý.

Přes důrazná upozornění na materiálně i formálně právní nedostatky i na negativní důsledky procesu i rozsudku potvrdil senát Nejvyššího soudu v líčení dne 20. 12. 1979 rozsudek 1. ~~základní~~ instance, aniž se zabýval skutečnostmi a argumenty obhajoby. Znovu byla přitom fakticky vyloučena veřejnost a znova proti těm, kdo se chtěli přesvědčit zákonnými způsoby o regulérnosti přelíčení, postupovaly orgány bezpečnosti nezákoně a násilnicky. Toto

násilí postihlo i řadu představitelů zahraničních pokrokových organizací, zdržení a skupin, které o proces z pochopitelných důvodů projevily zájem, mazi nimi i světoznámého britského právníka Johna Platts-Millse, místopředsedu Mezinárodního sdružení demokratických právníků a dlouholetého člena Světové rady míry.

I když se organizátoři procesu v rozporu se zásadou veřejnosti snažili utajit jak materiálně právní tak i procesní stránku svého postupu, vyplývá přesto z obžaloby, způsobu projednávání a z rozsudku dostatečně jasné, že orgány bezpečnosti, prokuratury i soudy aplikovaly na činnost obviněných jednostrannou, veluntaristickou interpretaci § 98 tr.z., aniž respektovaly nejen skutečný stav věcí, ale ani vyšší normy vztahující se k této činnosti, t.j. Ústavu republiky a její ustanovení o lidských právech, jež musí být vykládána v kontextu ratifikovaných mezinárodních paktů o lidských právech a bezvýhrad ně přijatého Závěrečného aktu z Helsinek. Posoudit a v celé šíři odstranit tento nesoulad by příslušelo podle Ústavy /čl. 87, 92 a 93 Úst. zák. 143/68/ Ústavnímu soudu ČSSR. Poněvadž dosud nebyla uvedena v působnost příslušná ustanovení a Ústavní soud nebyl vytvořen, přísluší řešení této kolize norem Federálnímu shromáždění. Jedná se o řešení zásadní povahy, které je ovšem rozhodující pro půsouzení zákonnosti jak jmenovitého procesu, tak i jemu analogických represivních akcí proti občanům dožadujících se zachování socialistické zákonnosti. Zásadní řešení této otázky je i věcí mezinárodních zájmů našeho státu. Bylo by i předpokladem seriozní věcné přípravy k maďarskému zasedání konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě, jež se má konat v tomto roce.

S odvoláním na již citovaný čl. 17 Ústavy, jakož i na uvedené usnesení FS z 5.4. 1977 žádáme Federální shromáždění, aby prostřednictvím svých již fungujících nebo k tomu účelu zvláště ustanovených pomocných orgánů přešetřilo faktickou a právní stránku výše uvedeného problému. Spolu s občany, kteří nás v rámci občanské iniciativy o tento krok požádali, jsme ochotni k všeestranné spolupráci při objasňování skutečnosti, jejichž znalost je k tomu potřebná. Jsme přesvědčeni, že objektivní přešetření věci a uvedení našich trestněprávních norem i praxe jimi řízené do souladu s mezinárodními pakty o lidských právech přispěje ke splnění úkolu, který FS v uvedeném usnesení vyhlásilo za závazný pro sebe i pro celou naši společnost.

Považujeme zároveň za svou samozřejmou povinnost, že podle čl. 28 Ústavy a čl. 19 Paktu o občanských a politických právech seznámíme s obsahem dopisu tu část naši veřejnosti, jež o otázku projevuje významný a věcný zájem.

V Praze dne 9. ledna 1980

Marie Hromádková
mluvčí Charty 77

Miloš Rejchrt
mluvčí Charty 77

Zdena Tominová
mluvčí Charty 77

mluvčí Charty 77 Jaroslav Šabata, Václav Benda a Jiří Dienstbier jsou vězněni.

ooo

ooo

ooo

Situační zpráva o dovolacím řízení s Otkou Bednářovou, Václavem Bendou, Jiřím Dienstbierem, Václavem Havlem, Danou Němcovou a Petrem Uhlem ze dne 20.12.1979

Před soudní budovou v Praze na Pankráci se ráno shromáždilo na šedesát přátel šesti členů Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných, s nimiž v budově probíhalo odvolací řízení. Několik minut pbté, co předsedkyně senátu Nejvyššího soudu ČSR JUDr. Dojárová zahájila veřejné zasedání, začali příslušníci Veřejné bezpečnosti rozhánět ty, kdož před budovou čekali. Nejprve je vyzvali k rozchodu s odůvodněním, že "všechny pozvánky jsou už vydaný a tady překážíte provozu na chodníku". Na námitku, že po chodníku stejně nikdo neprochází, reagovali příslušníci VB po chvíli tím, že čekající začali vytlačovat. Protože přátelé obžalovaných odcházeli podle názoru VB patrně příliš pomalu, jelo podél nich krokem policejní auto, z něhož megafon vyzýval: "Občané, rozejděte se! Toto shromáždění je protizákonné."

Asi v deset hodin byli před soudní budovou zadrženi dr. Julius Tomín a Jean Jacques Marie, vydavatel francouzské mutace časopisu Listy, který přišel k soudu proto, aby dosvědčil, že články některých obžalovaných publikoval v tomto časopise bez jejich svolení. V jedenáct hodin byli v restauraci naproti soudní budově zadrženi dr. Martin Hybler, člen VONS, a Věra Vránová, které policejní po několika hodinovém výslechu opět propustila. V průběhu dne bylo zadrženo a předvedeno asi 20-60 osob / skutečný počet se v tuto dobu nedá ještě ani odhadnout /, mezi nimiž byli také členové oficiální francouzské delegace, zástupci Amnesty International a zástupci Mezinárodní federace demokratických právníků. Například již dopoledne intervenovali na ministerstvu spravedlnosti ohledně dnešního přeličení pan Mills ze sdružení demokratických právníků a pan Goldmann z Amnesty International. Tajemník ministerstva spravedlnosti je ujistil, že příslušný pracovník Nejvyššího soudu jim umožní účast na přeličení. Před soudní budovou však byli oba zadrženi, a zatímco pana Millse policiisté posléze v omluvou propustili, pana Goldmana pakmžitě vyhostili z ČSSR. Je pravděpodobné, že i další zástupci světové demokratické veřejnosti byli z ČSSR vyhoštěni jen proto, že se pokusili o účast na procesu s čs. obhájci lidských práv. Do této doby nevíme také nic o osudech mluvčí Charty 77 Zdeň Tominové, člena VONS ing. Rudolfa Battka / oba byli zadrženi po improvizované tiskové konferenci v kavárně Evropa /, člena VONS Andreje Stankoviče, Karola Sidona, Jiřího Gruntoráda, Radomíra Dougovce, Olgy Rychtářové, Nadi Cachové, Tomáše Lišky, Pavla Šmidy a řady dalších, převážně mladých lidí.

Po zahájení zasedání soudu vznesli Václav Benda a Petr Uhl námitku pro podjatost prokurátora, která byla zamítnuta. Dále předsedkyně senátu konstatovala soudní spis, což činila tendenčně, zaujatě, ironicky a nepřesně. Před poledнем vznesl advokát Otakar Bednářové dr. Klouza jménem všech obhájců a jejich klientů námitku pro podjatost senátu, která byla motivována faktem, že členové tohoto senátu figurovali při odsuzování osob, jejichž případy se VONS ve svých sděleních zabýval. Soudní jednání bylo odročeno s tím, že předseda Nejvyššího soudu ČSR za hodinu prostuduje spis a rozhodne, zda je námitka důvodná.

Odpoledne po zamítnutí námitky jednání soudu pokračovalo závěrečnými řečmi. Prokurátor dr. Baláš ve své závěrečné řeči zcela pominul jakékoli věcné dokazování trestné činnosti obžalovaných a zaměřil se výhradně na politický aspekt celé záležitosti. Prohlásil mj., že se jedná o nepřátele státu a jako s takovými je třeba s nimi naložit. Obhájeci obžalovaných požadovali pro své mandanty zproštění vinu v plném rozsahu. Obžalovaní ve svých závěrečných řečech objasňovali motivaci svého jednání a zdůrazňovali, že činnost VONS není trestná, což se soud ostatně ani nepokusil dokázat. Po dvacáté třetí hodině / sic! / bylo zasedání soudu na hodinu přerušeno, aby se soud mohl peradit o rozsudku.

V 00,18 hodin 21. prosince 1979 vyhlásila předsedkyně senátu Nejvyššího soudu JUDr. Marie Dojčárová, že odvolání obžalovaných se zamítá a rozsudek soudu první instance se potvrzuje. Dále senát výhověl odvolání prokurátora a rozhodl, že zabavené věci / psací stroje a písemnosti / propadají státu.

21. prosince 1979

ooo

ooo

ooo

Sdělení č.158 / Pedebná zpráva o pravomocném odsouzení šesti signatářů Charty 77 a členů VONS/

20. prosince 1979 se konalo před Nejvyšším soudem ČSR veřejné zasedání, které projednalo odvolání šesti signatářů Charty 77 a členů Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných proti rozsudku Městského soudu v Praze. Po více než šestnáctihodinovém řízení zamítl senát za předsednictví JUDr. Marie Dojčárové odvolání jako nedůvodné a potvrdil rozsudek soudu první instance, jímž byli obžalovaní uznáni vinnými z trestného činu podvrazení republiky podle § 98, odst. 1,2, písm. a,b tr.z. a odsouzeni: Petr Uhl k 5 rokům odňtí svobody ve II.nápravně- výchovné skupině, Václav Havel ke 4 a 1/2 rokům

odnětí svobody, Václav Benda /mluvčí Charty 77/ ke 4 rokům odnětí svobody, Otta Bednářová a Jiří Dienstbier /mluvčí Charty 77/ ke 3 rokům odnětí svobody /všichni v I.nápravně výchovné skupině/ a Dana Němcová ke 2 rokům odnětí svobody s podmíněným odkladem na 5 let /viz sdělení č.144 a 153/. Dále senát vyhověl odvolání prokurátora ohledně trestu propadnutí věcí a rozhodl, že většina věcí, zabavených při domovních prohlídkách /psací stroje, písemnosti, poukázky tuzexových korun apod./ propadá státu.

Veřejného zasedání se směli zúčastnit pouze nejbližší příbuzní obžalovaných, z toho Jan a Jiří Bednářové, Kamila Bendová, Olga Havlová, Ivan Havel a Anna Šabatová ml. jako odvolatelé. Generální prokuraturu zastupoval JUDr. Baláš, obhajobu JUDr. Klouza /O. Bednářová/, JUDr. Lindner /P. Uhl/, JUDr. Lžičar /V. Havel/, JUDr. Němeček /D. Němcová/, JUDr. Radvan /V. Benda/, JUDr. Tichý /H. Dienstbier/.

Ihned po zahájení zasedání vznесli Petr Uhl a Václav Benda námitku pro podjatosť prokurátora s odůvodněním, že prokurátor Generální prokuratury ČSR JUDr. Baláš rozhodl jak o uvalení, tak o prodloužení vazby, což odporuje § 71 tr.ř., podle kterého může dvouměsíční vazební lhůtu predloužit pouze nadřízený prokurátor, resp., že prokurátor JUDr. Baláš se v celé záležitosti zcela neúměrně exponeval /rozhodl o vzetí do vazby a jejím prodloužení, veďl dozor nad vyšetřováním, účastnil se hlavního líčení/. Po poradě senátu byla námitka zamítнутa s tím, že prokuratura představuje monolitní orgán a soud je nezávislý. V průběhu zasedání vznesl též na příkaz mandantů a jménem všech obhájců advokát Ottý Bednářové JUDr. Klouza námitku pro podjatosť senátu vzhledem k účasti jeho členů při projednávání některých případů, které byly předmětem sdělení VONS. Po asi hodinovém přerušení předseda Nejvyššího soudu ČSR rozhodl podle § 31 tr.ř., že námitka není ~~základem~~ důvodná.

Při podání zprávy o stavu věci, provedené zběžně a mnohdy nepřesně předsedkyní senátu, soud zcela pomnil skutečnost, že hlavní líčení před městským soudem se nezabývalo věcným důkazním řízením, t.j. prokazováním objektivní a subjektivní stránky údajné trestné činnosti /např. ani jedno sdělení VONS nebylo čteno v plném znění/. Četným návrhům a žádostem obžalovaných a advokátů o provedení důkazního řízení objektivním a důkladným rozbořem jednotlivých složek spisu nebylo výhověno, naproti tomu byl přijat názer prokurátora, že dokazování se vymyká kompetenci odvolacího řízení. Soud též zamítl návrh Jiřího Bednáře, aby byl jako svědek vyslechnut vydatel francouzské mutace časopisu Listy Jean Jacques Marie, který přijel do Československa dosvědčit, že články některých obžalovaných publikoval v Listech bez jejich svolení.

V závěrečné řeči se prokurátor JUDr. Baláš zaměřil výhradně na politický aspekt celé záležitosti, obžalované označil za nepřátele společenského a státního zřízení a navrhl odvolání zamítnout. Trestní postih signatářů Charty 77 a členů VONS označil za výraz nezadatelného práva státu hájit svůj ekonomický systém adekvátními prostředky, přičemž se odvolával na příslušná ustanovení charty OSN.

Obhájeci se ve svých řezech zabývali předeším nedostatečnosti důkazního materiálu, neúplnosti důkazního řízení /přítevně zdůrazňovali, že se soud nezabýval konkrétním obsahem sdělení VONS, že nebyli slyšení původně navrhovaní svědeci apod./, porušením zásady individualizace, zásady identity skutku /dle § 177 a § 220 tr.ř./, porušením presumee neviny atd. Požadovali pro své mandanty zproštění vinu v plném rozsahu.

Po obhájcích vyjadřili stručně svůj názor odvolatelé. Např. manželka Petra Uhla Anna Šabatová se zmínila o spontánním nesouhlasu pokrokové světové veřejnosti s pražským procesem. Mimo jiné sdělila senátu, že v pařížském divadle Cartoucherie se konalo divadelní představení, jehož scénářem je záZNAM hlavního líčení před městským soudem v Praze, tsk jak jej po paměti zaznamenali některí příbuzní obžalovaných.

Podstatné myšlenky závěrečných řečí obžalovaných přinášíme v příloze.

Od časného rána se před soudní budovou v Praze na Pankráci shromáždilo na 60 přátele obžalovaných, kteří se marně dožadovali vstupu do soudní síně. Několik minut po zahájení veřejného zasedání je začali příslušníci Veřejné bezpečnosti rozhánět. Nejprve vyzývali k rezchodu s odůvodněním, že "všechny vstupejky jsou už vydané a tady překážíte provozu na chodníku", Na námitky, že ~~zákaz vstupu~~ po chodníku stejně nikdo neprochází, reagovali příslušníci

VB tím, že čekající začali vytlačovat. Protože přátelé obžalovaných odcházel podle názoru VB patrně příliš pomalu, jelo podél nich krokem policejní auto, z něhož megafon vyzýval: "Obžané, rozejděte se, toto shromáždění je protizákonné."

V průběhu dne bylo zadrženo více než 20 osob /seznam uvádíme v příloze/, přičemž Milan Balabán, Rudolf Battěk /člen VONS/, Jiří Grunorád, Karol Sidon, Andrej Stankevič /člen VONS/ a Julius Tomin byli odvezeni do Žehušic u Čáslavi a v pozdních nočních hodinách po výslechu rozvezeni po různých místech středních Čech, aby pak putovali 6 až 15 km k nejbližšímu vlaku.

Ze zahraničních hostů byli zadrženi Jean Jacques Marie, který přijel svědčit k soudu, dále členové oficiální francouzské delegace, zástupci Amnesty International a zástupci Mezinárodní federace demokratických právníků. Např. již dopoledne intervenovali pan Mills ze Sdružení demokratických právníků a pan Goldmann z Amnesty International na ministerstvu spravedlnosti ohledně odvolacího řízení. Tajemník ministerstva spravedlnosti je ujištěn, že příslušný pracovník Nejvyššího soudu jim umožní účast na procesu. Před soudní budevou však byli obezadrženi, a zatímco pana Millse posléze policisté s omluvou propustili, pana Goldmanna okamžitě vyhodili z ČSSR. Také někteří další zástupci světové demokratické veřejnosti byli z ČSSR vyhoštěni jen proto, že se pokusili o účast na procesu v čs. obhájeji lidských práv.

28.prosince 1979

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

Poznámka redakce: Další členové francouzské delegace, kteří byli vyhoštěni

- Marcel Berger, předseda Svazu francouzských matematiků

- Elizabeth Guyel, advokátka

- Paoul Thibaud, redaktor časopisu *Esprit*, který byl zadržen 49 hodin v CPZ a poté také vyhoštěn

Vízum do Československa žádali a neobdrželi: Yves Montand, herec, Claude Roy, spisovatel, Pierre Emmanuel, předseda PEN-klubu, Gary Lew Beer, psychiatr

Příloha I.

Přikládáme záznam některých myšlenek ze závěrečných řečí obžalovaných. Při citacích si nečiníme nárok na přesnost, byly zaznamenány pouze na základě vyprávění účastníků veřejného zasedání.

Petr Uhl v závěrečné řeči zásadně odmítl způsob vedení hlavního líčení: "Soud první instance zcela hedbal zásady ústnosti. Důkazy se neprováděly. Předseda senátu JUDr. Kašpar "konstatoval" svazek. Např. kardinální důkazní materiál, svazek č. 17 - sdělení VONS - nebyl vůbec čten. Neznám termín "konstatování" důkazů, důkazy se mají provádět." Dále Petr Uhl uvedl konkrétní situace, kdy byl zkrácen o možnost obhajoby /nevyslechnutí svědka Jean Jacques Mariego, přerušování závěrečné řeči apod./, a poukázal na ne-přesnosti v rozsudku. Na závěr Petr Uhl řekl: "JUDr. Balaš posunul svým výkladem totež řízení do politické roviny. Je dobré, že cítí potřebu podat vysvětlení, proč se vůbec soudí podle § 98. JUDr. Balaš uvedl, že Závěrečný akt Helsinské konference je třeba považovat za celek a že nelze vytrhovat jednu z částí dohody. Ale právě to se používá proti nám, když se vytrhují lidská práva. Zmínil se též o ekonomické chartě OSN; k tomu lze jen dodat, že žádný dokument OSN nelze vykládat proti jinému dokumentu OSN, např. proti mezinárodním paktům o lidských právech. Na konec bych chtěl říci, že pociťuji radost z mezinárodní solidarity, která se nás týká."

Václav Havel doplnil obhajobu přednesenou u hlavního líčení před městským soudem mimo jiné těmito slovy: "Jak já patrně, ani jediná ze základních skutečností, o které se rozsudek opírá, není dokázána. Údajné nepřátelství je dokazováno tím, že jsme se kriticky vyjadřovali k orgánům StB, prokuraturám, soudům. Tyto orgány jsou identifikovány se státním zřízením. Ale těžko někdo bude souhlasit s tím, že dr. Husáka mučilo socialistické státní zřízení, to udělaly konkrétní osoby..... Pokud jde o hlavní líčení, mám k němu

výhrady hlavně proto, že v něm nešlo o odhalení pravdy, ale o naše co nejrychlejší odsouzení. Není náhoda, že rozsudek je zmařečný. Žádám váš, aby ste zrušili tento rozsudek, který právem vyvolává nesouhlas a odpor...."

Václav Benda kromě toho, že upozornil na řadu nedostatků, které se objevily již při vyšetřování / obháječi nebylo umožněno účastnit se výslechu svědků, byly kladený kapci ozná etázky atd./, se zabýval politickým dopadem procesu se členy VONS: "Toto je bohužel politický proces. I kdybych si toho nebyl vědom od začátku, tak by mě o tom přesvědčily články v novinách i řeč pana prokurátora. Nutno hodnotit politický dopad rozsudku. Senát by si měl uvědomit, že VONS veřejně poukazoval na nespravedlivé odsuzování lidí do vězení za veřejné projekty jejich přesvědčení. Našla paradoxní situace. My jsme nyní sami byli odsouzeni za veřejné projevování svého přesvědčení. Rozsudek tím jenom potvrdil oprávněnost činnosti VONS. Rozsudek ohrozil mezinárodní zájmy republiky a její sociální a státní zřízení více, než bychom to kdy mohli učinit my."

Otka Bečnářová v závěrečné řeči řekla: "Opakuji, že se necítím naprostě ničí vinna. Nemohu přijmout trest ani denní, natož tříletý, který mi byl uložen u soudu prvního stupně. U městského soudu jsem chtěla vysvětlit motivaci svého jednání - to mi nebylo umožněno, tak chci zde znova opakovat svou zkušenosť. Poznala jsem při veřejných rehabilitacích v šedesátých letech, jak bývalí svědci z procesů padesátých let odvolávali své výpovědi a soudci litovali svých rozsudků, a jak všichni říkali, že tehdy o žádné nezákonnosti nevěděli. V padesátých letech, bohužel, padly i rozsudky smrti: Klementis, Slánský aj..... Slíbila jsem si, že už nikdy nebudu nečinně přihlížet nespravedlnostem. Neomluvilo mě ani to, že jsem tehdy byla mladá, bylo mi tehdy 23 let, ani to, že mlčela celá společnost. Proto jsem později podepsala Chartu 77. V duchu poslání Charty 77 jsem jednala a proto dnes stojím před soudem..... Tento proces je veden proti čestným lidem, jsme osočováni z nepřátelství, my jsme však jednali v nejlepším úmyslu. Opět mám pocit, že je předem rozhodnuto..."

Jiří Dienstbier v závěrečné řeči m.j. řekl: "JUDr. Baláš citoval čl. 34 Ústavy - příznačně citoval jen část tohoto článku. Jde totiž o to, že každý občan je povinen dbát nejen státu, ale i společnosti pracujících. To už je trochu něco jiného..... Sebekontrola mocenských orgánů neexistuje bez veřejné kontroly, to je dokázáno procesy 50.let, viz případ Slánského, Husáka, Urválka. Nikdo si nemůže činit nárok na neomylnost... Pojem "reálný socialismus" napovídá, že naše společnost není dokonalá a jde tedy o to, jakými cestami se bude dál ubírat. Vzájemný respekt rovnoprávných občahů, vyjádření názoru je cesta dialogu, odsouzení do vězení je cesta násilí.... Na posledním plénu UV KSC řekl generální tajemník, že vnitropolitická situace je u nás příznivá; pak by neměl být problém propustit všechny politické vězňé.... Účelem trestu je napravit pachatele - mě ale nikdo dosud o žádné vinné ne-přesvědčil. Myslí si snad soud, že mám dojít k názoru, že je nejlepší mlčet? Tato zem nepatrí jen mocenským orgánům, ale i nám, kteří do toho taky máme co mluvit." Na konci závěrečné řeči se Jiří Dienstbier zmínil o stém výročí narození Stalina: "Stalinův odáz by měl být založen mezi fosilie, kam dávno patří."

Dana Němcová: "Jedna z mých pohnutek k činnosti ve VONS byla solidarita s mladými lidmi, kteří se necítili vinnými a přesto byli odsouzeni pro nepřátelský postoj k republice. My jsme také označeni za nepřátelé a za nás se staví naši přátelé a demokratická veřejnost. Tento ohlas se nedá organizovat ani zastavit a dosahuje takových rozdílů, že VONS byl např. přijat do Mezinárodní federace pro lidská práva s poradním hlasem v OSN."

Příloha II.

Uvádíme seznam čs. občanů zadržených v den veřejného zasedání 20. prosince 1979. S největší pravděpodobností nejde seznám úplný.

Rudolf Battěk / člen VONS/ - převezen do
Žehušic u Čásbavi
Milan Balabán - převezen do Žehušic
Pavel Balač- zadržen 48 hodin, ostříhán
Pavel Šmídá . zadržen 48 hodin
Naďa Cachová
Radek Doupovec
Dáďa Fajtlová
Jiří Gruntorád-převezen do Žehušic
Martin Hybler, člen VONS
Tomáš Liška

Olga Rychtářová šic
Karol Šidon - převezen do Žehušic
Andrej Stankovič-člen VONS,
převezen do Žehušic
Anna Bednářová
Julius Tomin-převezen do Žehušic
Lukáš Tomin
Zdeha Tominová, mluvčí Charty77
Petr Tomíšek-zadržen 48 hodin,
ostříhan
Věra Vránová
Jan Zverina ^{úv.}

Já, Jean Jacques Marie, vydavatel francouzské mutace časopisu Listy, jsem se rozhodl poskytnout své svědectví v odvolacím procesu O.Bednářové, P.Uhla, V.Havla, J.Dienstbiera, V.Bendy a D.Němcové.

Obžalevací spis a rozsudek tvrdí, že jeden z "důkazů" takřečené podvratné činnosti Otky Bednářové a Petra Uhla spočívá v tom, že ve francouzské edici Listů byly publikovány jejich články.

Chezí poskytnout následující fakta:

1. Odpovědnost za publikování francouzské edice Listů má výhradně "Mezinárodní výbor proti represi".
 2. Publikované články jsou převzaty z české edice "Listů".
 3. Jsou publikovány, aniž by byl vyžádán názor a povolení autorů článků, s nimiž ostatně není možno komunikovat."
 4. Samo přečtení těchto článků stačí k důkazu, že neobsahuje naprostoto nic, co by mohlo být kvalifikováno jako podvracení republiky.
 5. Publikování těchto článků ve francouzské edici má umožňovat čtenářům francouzského jazyka slyšet české hlasy, které chce režim umlčet.
 - 6! Jde tedy jenom o uskutečňování svobody názorů a vyjadřování, které nemůže být podřízeno státnímu zájmu. Jde zkrátka o uplatňování základního práva, uznávaného československou ústavou a různými mezinárodními dohodami a pakty, podepsanými československou vládou.
 7. Je zabranovat uplatňování tohoto práva může být kvalifikováno jako podvracení.

19. 12. 1979

Jean Jacques Marie

999

000

000

Nejvyšší soud ČSSR a
České socialistické republiky
Praha

v Praze dne 18.12.1979

Zasíláme Nejvyššímu soudu ČSSR podnět, který podává 767 občanů ČSSR různého věku, profese, životních orientací i různých politických názorů.

Žádáme Nejvyšší soud, aby s přiloženým podnětem seznámil JUDr. Marii Dojčárovou, která bude dne 20.12.1979 předsedat senátu v odvolacím řízení ve věci Petra Uhla, Václava Havla, Václava Bendy, Otty Bednářové, Jiřího Dienstbiera a Dany Němcové.

Za pravost podpisů ručí:

Za pravost po
Rudolf Batték
Praha 8-Karlín
Křížíkova 78

Jiří Hájek
Praha 10-Zah
Kosatecová 11

Ladislav Hejdánek
Praha 2 - Vinohrady
Slovenská 11

Miloš Rejchrt
Praha 8-Kobylisy
Hněvín 60

Rudolf Slánský
Praha 6-Vokovice
Leninova 156

Zdena Tominová
Praha 7-Letná
Keramická 3

Jan Rumík
Praha 10 - vršovice
Kremelská 104

X. 9

Žádáme okamžité osvobození signatářů Charty 77 a členů Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných Petra Uhla, Václava Havla, Václava Bendy, Otty Bednářové, Jiřího Dienstbiera, Dany Němcové, dále Jarmily Bělíkové, Ladislava Lise, Václava Malého, Jiřího Němce a dalších politických věznů v Československu.

Helena Abrahámová
Josef Adam
~~Jiříkáček~~
Josef Adámek
Stanislav Adámek
Zdislava Adámková
A. Akciburová
M. Albnechtová
Mojmír Babáček
Molan Babík
P. Bak
J. Baková
Milan Balabán
Antonín Barek
Marta Barková
Vladimír Baroš
Karel Bartošek
Zdeněk Bárta
Alena Bartonová
Zora Bártová
Rudolf Batték
Dagmar Battková
Edmund Bauer
M. Bečková
Jan Bednář
Jiří Bednář
Anna Bednářová
Kamila Bendová
Jan Benedikt
F. Beneš
Jaroslav Beneš
Marie Benetková
Zbyněk Benýšek
Miroslav Bělovský
Ivan Bierhanzl
Jiřina Bímová
Tomáš Bísek
Daniela Bísková
Vladimír Bláha
K. Bláhová
Pavel Blaťný
Alexandr Blažík
I. Blažková
Josef Bohuslav
Radka Bohuslavová
J. Bohušová
Pavel Bek
Antonie Boková
Alena Bondyová
Darja Bortová
Antonie Botová
Vladimír Bouček
Zuzana Brabecová

Jiří Brabec
Vratislav Brabenec
~~Zikmund Křížek~~
J. Bradáč
Pavel Bratinka
Jitka Brejchová
Eugen Brikcius
Daniel Brodský
Petr Brodský
Jan Brukner
Pavel Brunhofer
Josef Brichta
Josef Brychta
Marie Brychťová
Aleš Březina
P. Buchner
Jan Bureš
M. Burešová
Naděžda Cachová
Ladislav Čerman
Blanka Císařovská
Ladislav Čapek
F. Čech
M. Čechová
Miloslav Čermák
Ivan Černega
Jiří Černega
Michal Černega
Prof. Václav Černý
Jaroslav Červenka
Egon Čierný
Lumír Čivrný
Leo Čul
J. Čutka
V. Dadák
J. Dadáková
Milan Daler
Jiří Daniček
Josef Danisz
Dalibor Bedek
Ivan Dejmář
Ondřej Dienstbier
Zuzana Dienstbierová
Marta Dlouhá
Irina Dobalová
J. Dobrovský
M. Dobrovská
Luboš Dobrovský
Anna Doležalová
Jindřich Dehnal
Karel Dománek
Antonín Dolema
Miloš Doležal

Jarmila Doležalová
Jan Dostál
~~Mikuláš Křížek~~
Milada Dostálová
D. Doškářová
Radomír Doupovec
Zvonimír Dragoun
Pavla Drinocká
Ladislav Drinocký
Ivan Dubský
Karel Duda
Vít Duda
F. Ducháček
Jan Dus
Jaromír Dus
Anna Dusová
Karel Dušík
K. Dušíková
Marie Dvorská
Josef Dvořák
Ladislav Dvořák
Lenka Dvořáková
Michal Dymáček
I. Dyntar
Michal Dziaček
Marta Eliášová
Olga Erhartová
Věra Eisenbergová
Zuzana Eisnerová
Jana Fajfrová
František Faschner
Jaroslav Feusterer
Pavel Fiala
P. Fiala
Petr Fiala
Jana Fialová
V. Fialová
Marta Fiedlerová
O. Fišer
Růžena Foltová
Petr Formánek
Zdeněk Fořt
Karel Freund
Zina Freundová
Jiří Frodl
Viktor Frýdl
Jiří Frydrych
Helena Fürstová
Luisa Geislerová
Jan Glanc
Robert Gombík
Jiří Gruntorád
Jiří Gruša

X.
10

Štefan Görtler
Jan Hais
Marie Hainová
Prof. Jiří Hájek
Miloš Hájek
Miroslav Hájek
Věra Hájková
A. Hajná
J. Hajný
Stanislav Halaška
A. Halašková
František Hanzlíček
Vítězslav Haramule
Marta Haramulová
Martin Harníček
Luděk Havel
Karel Havelka
Věra Havelková
Aleš Havlíček
František Havlíček
Karel Havlíček
Vladimír Havlíček
A. Havlíčková

Milada Havlíčková
Jaroslava Havlíková
Olga Havlová
Věra Heinrichová
Zbyněk Hejda
Ladislav Hejdánek
Heda Hejdánková
Jana Hejdánková
Martina Hejdánková
Petra Hejdánková
Štěpánka Hejdánková
Štefan Hiroš
Pavel Hlaváč
Ludvík Hlaváček
Miháň Hlavsa
Dagmar Hlavsová
Emil Hnátek
Ivan Hofbauer
Jan Hofman
Jiří Hochman
František Hochman
Antonín Holas
Vítězslav Holata
Martin Holeně
Ivan Holis
Pavel Holub
Marie Holubová
Stanislav Homola
Alena Homovská
Jiří Horáček
M. Horáček
B. Horáčková
Martin Horák
Milan Hošek
Vladislava Hošková
Jan Hrabina
Jiřína Hrábková
Petr Hrach

Jan Hric
Alexandra Hricová
Pavel Hromo
Marie Hromádková
V. Hrubý
Vladimír Hrubý
Karel Husák
Miroslav Húšťava
Martin Hybler
Ivana Hyblerová
Miroslav Hynek
J. Hýsek
Františka Rýsková
M. Hýsková
Ivo Chadima
Václav Chadima
J. Chmelíková
Vlasta Chramostová
Petr Chudožilov
Milan Chura
Josef Jakubec
K. Jakubec
Bohumír Janák

Milan Jančík
P. Jančíková
K. Jandová
Petr Janečka
Pavel Jánský
Luděk Javorský
Tomáš Jelínek
Klára Jelínková
Zuzana Jelínková
Zdeněk Jíčínský
Pavel Jiras
Miroslav M. Jirec
Rudolf Jirků
Ivan Jirous
Věra Jrousevá
Arnošt Jiřík
Jarmila Johnová
Zbyněk Jonák
Jana Jonáková
Jiří Judl
Josef Jung
Petr Kabeš
V. Kabrna
Petr Kadlec
Prof. Vladimír Kadlec
Erika Kadlecová
Jindra Kadlecová
Miroslav Kakaš
Ludmila Kánská
Eva Kantúrková
František Káňa
Svatopluk Karásek
Stanislava Karásková
František Karlík
Anna Kavinová
Hilmar Kayser
M. Kazdová
Zdeněk Kazík

Jiří Keš
Jaroslav Keller
Jan Kindl
Ivana Kindlová
Pavel Firschner
Milena Klecandová
Václav Klimeš
Helena Klímová
Bohumír Klípa
Petr Klögner
Petr Kluzák
Ivan Knížek
Jiřina Koberová
Alfred Kocáb
Miloš Kocman
J. Kočenda
Luboš Kohout
Tereza Kohoutová
P. Koklář
V. Koklář
K. Koklářová
M. Koklářová
E. Koklářová
V. Koklářová
Pavel Kolařík
Božena Komárková
Vendelin Komeda
Milena Křnígevá
M. Kopecká
Jaroslav Kopis
J. Kopný
Petra Koppová
H. Kopřiva
T. Kopřiva
D. Kopřivová
Petr Kopta
Pavel Korál
Vavřinec Korčíš ml.
Vavřinec Korčíš st.
Alena Koroušová
Jaroslav Kořán
Jan Kostík
Vladimír Kostolník
P. Koš
M. Košová
Vladislav Kotek
Jan Kotva
Marie Koudelková
Jiří Koull
Zdeněk Kouřil
Petr Kováč
Jan Král
Mileslav Král
Martin Kränk
Václav Krátký
Jiří Kratochvíl
Marie Kratochvílová
Karel Kraus
Adrienna Krausová
Jaroslav Krbec
J. Krejčí
Petr Krejčí

Ria Krolepová
 Josef Krump
 K. Krúpa
 Jarmil Krúta
 Helena Křečková
 Jiří Křivský
 B. Křížková
 M.R. Křížková
 Jaroslav Kšanda
 Jindřich Kubeš
 Jiří Kubíček
 Věra Kubíčková
 Marta Kubíšová
 Josef Kubů
 Jiří Kuča
 Jana Kučerová
 Jarmila Kučerová
 Jaroslav Kukal
 Daniel Kumermann
 Alena Kumprechtová
 František Kurc
 Jaroslava Kušírová
 Jaroslava Kutmanová
 Petr Kvěibich
 Jiří Kvíčala
 Ivan Kyncl
 Karel Kyncl
 Aleš Lederer
 Elsbeta Ledererová
 S. Lepeška
 Václav Lapka
 Miroslav Latta
 Veďelín Laurenčík
 A. Linhartová
 Božena Liseová
 Tomáš Liška
 Jan Litomiský
 Martin Litomiský
 František Lízna
 Marie Líznová
 Jan Lopatka
 J. Loubský
 D. Lubanová
 Václav Luhán
 Klement Lukeš
 Silvestra Lupětová
 Josef Maděra
 J. Mach
 Pavel Mach
 J. Machová
 Prof. Milan Machovec
 V. Machulka
 Eva Malá
 Miroslav Malíhrik
 M. Malinský
 Ivan Maňásek
 Karel Mareček
 Jiří Marek
 L. Marková
 M. Martinková

Anna Marvanová
 Ludmila Masařová
 Miloslav Mašek
 Jiří Maškalíř
 Bohuslav Matoušek
 J. Matoušková
 Marie Matoušková
 Vladimír Matys
 Michal Matzenauer
 Jitka Matzenauerová
 Marie Matzenauerová
 Květa Marková
 Jaroslav Maxa
 R. Mazánek
 J. Mázl
 A. Mázlová
 I. Mečnárová
 Jan Medek
 Terezie Medková
 Hana Mejdrová
 Pavel Melich
 Jaroslav Mezník
 Jiří Michálek
 Otakar Mika
 Stanislav Mikeš
 Tomáš Mikeš
 Vlasta Mikešová
 Ivěta Miková
 M. Mikšan
 D. Mikšanová
 Stanislav Milošta
 Miroslav Mirval
 Jan Misiarz
 Jaroslav Mlejnek
 Jan Mlinařík
 Jiří Mrázek
 Zdeněk Metloch
 Kamila Meučková
 Pavel Muraško
 Borek Müller
 Pavel Myslín
 Jiří Nejedlý
 Marta Nejezchlebová
 Vladimír Nepraš
 Jiří Nesvátba
 Jana Neumannová
 Ivo Nezhyba
 Helena Němcová
 Jitka Němcová
 Marcela Němcová
 Markéta Němcová
 Pavla Němcová
 David Němec
 Ondřej Němec
 Antoním Němejc
 František Novák
 Jindřich Novák
 J. Novák
 Jiří K. Novák
 Pavel Novák
 V. Novák

A. Nováková
 Jana Nováková
 Marie Nováková
 N. Nováková
 Zuzana Nováková
 A. Novotná
 Lenka Novotná
 Jindřich Novotný
 Václav Novotný
 Jiří Očenášek
 Jaroslav Ondrák
 Mlada Opočenská
 Břetislav Ostřížek
 Karel Oujezdský
 Patrick Ouředník
 J. Paček
 Martin Palouš
 František Pánek
 Milan Pankráz
 Viktor Parkán
 Petra Parkánová
 František Pavláček
 Antonín Patera
 Jan Patočka
 Karel Pecka
 K. Pech
 Jozef Pekárik
 Tomáš Pěkný
 St. Pele
 Iva Pelikánová
 Jiří Peňáz
 Jaroslav Pfann
 Antoním Pfeifer
 Zdeněk Pinc
 Marcela Pinterová
 Milan Píša
 Zdeněk Piras
 Jana Pirazová
 Petr Pithart
 Bohdan Pivoňka
 Bedřich Placák
 H. Pluchová
 Podolská
 Milan Pedzimek
 Antoním Kojzr
 M. Pokorná
 Jiří Polák
 Petr Pospíchal
 Petr Pospíchal
 Jiří Pospíšil
 Emil Pospíšil
 Filip Pospíšil
 Slávka Povelná
 František Povelný
 Jan Princ
 Květa Princová
 Drahuše Proboštová
 Václav Procházka
 Lenka Procházková
 Pavel Prokop
 Radek Prokop

D. Prokopská
Marta Prosecká
Olga Prosecká
Zdena Přezechťlová
Lubomír Přikryl
Tomáš Pštros
Martin Pulkrábek
Jan Puš
Miroslav Púta
Václav Rackiewicz
O. Reiter
M. Reiterová
Milos Rejchrt
Miroslava Rektorisová
A. Remková
Vratislav Riedl
Bohuslav Richter
M. Richterová
Jindřich Rineš
Jan Rocina
V. Romský
Bobeš Rüssler
Jiří Rüssler
Pavel Roubal
Věra Roubalová
Jakub Ruml
Jan Ruml
Jiří Ruml
Slávek Rut
T. Růžička
Pavel Ryant
Pavel Ryba
Olga Rychtářová
Pavel Rychecký
Zora Rysová
Prof. Vladimír Říha
Marie Říhová
Vilém Sachr
Gertruda Sekaninevá-
Čakrtová
Lili Sekytová
Luďmila Shrbená
Jan Schneider
Anna Schwarzová
A. Schwarz
L. Schwarzová
Karol Sidor
Čestmír Skála
Dušan Skála
Pavel Skála
P. Skála
Marie Skálová
Z. Skálová
Jiřina Skálovská
Josef Sládek
Slamborevá
J. Slánská
Rudolf Slánský
Smetanová
Luboš Smilek
Luboš Svítíl

Hana M. Součková
A. Sobotková
David Souček
Jiří Souček - /
M. Součková
Karel Soukup
Marie Soukupová
Marie Soukupová st.
J. Sringl
Václav Stádník
Vojtěch Stádník
A. Staněk
J. Staněk
David Staněk
K. Staněk
N. Staněk
Marie Staňková
Z. Staňková
Andrej Stankovič
Olga Stankovičová
František Stárek
Josef Stehlík
Dana Stehlíková
Slávka Stehlíková
Vladimír Stern
Jana Sternová
Jitka Stránská
Pavel Stříbrný
O. Stránský
O. Stupka
E. Stupková
A. Sucháhková
Jaroslav Suk
M. Sukevá
J. Svoboda
L. Svoboda
Hana Svobodová
S. Svobodová
Vojen Syrovátka
Jan Šabata
Anna Sabatová ml.
Anna Sabatová
Jana Šebesta
Václav Šebek
Jana Šebková
Zdeněk Šefl
Michal Šembera
Jaroslav Ševčík
František Šilar
Prof. V. Šilhán
Jitka Šilhánová
Libuše Šilhánová
Alena Šimečková
Jan Šimsa
Jan Škrabánek
Linda Škrabánková
Škrabatová
Pavel Šmídá
Ota Šmirousová
Ivan Šoltys
Pavel Špaček

Miluše Števichová 4.12.
Marie Šplíchalová
Pavel Štencek
Přemysl Števich - /
Josef Štěpán
V. Štučka
Petr Šťastný
Edita Šubrtová
Miroslav Šumavský
Věra Šurová
Petruška Šustrová
Eduard Švejda
Ladislava Svandová
Jiří Švandrlík
Zdeněk Švarc
Marie Švermová
Petr Švestka
Josef Teisner
Olga Tělupilová
Eva Tejřízská
Jan Tesař
Jiří Tichý
Rudolf Tittelbach
Pavel D. Toman
Václav Toman
Tomáš Tomášek
Tomášová
Jindřich Tomeš
Julius Temin
Lukáš Temin
Zdena Teminová
Petr Tomíšek
Václav Tomšovský
Tomáš Toulec
Toupalová
Jan Trefulka
Jakub Trojan
Roman Trš
Vlastimil Třešňák
Edita Turníková
Pavel Tůma
Jana Tůmová
Jan Tydlidát
Milan Uhde
J. Uhlík
Jan Uhlíř
Jan Ulehla
Zdeněk Urbánek
Richard Urk
Jana Urkbvá
Růžena Vacková
Ludvík Vaculík
Miroslava Váchorová
Josef Valeš
Jan Vaněk
J. Vaněk
František Vaněček
R. Vaněček
Dagmar Vaněčková
Hana Vaněčková
M. Vaňková

V. Vašíček
Milan Vávra
Miloš Vávra
František Veis
Aleš Vejvoda
Barbora Veselá
Jana Veselá
Zuzana Veselá
Jiří Veselý
J. Veselý
Jiří Veselý
Zdeněk Vašek
Otakar Veverka
Vlastimil Vincenz
Milan ~~Vištovský~~ Vištejn
Jan Vladislav
Tomáš Vlasák
Jarmila Vlasáková
Jiří Vlček
J. Vlková
J. Vnouček
J. Vobejdá
Jitka Vodňanská
Jan Vodňanský
František Vodslon
Miroslav Vodrážka
Olga Vojáčková
Vladimír Voják
Ivo Vojtíšek
Dagmar Vokatá
Zdeněk Vokatý
Stanislav Vokoun
Márie J. Wolf
Milan Wolf
Přemysl Vondra
Dagmar Voňková
Petr Vrána
Věra Vránová
Vladimír Vrba
J. Vytvar
L. Vytvar
Jaroslav Waldhans
Pavel Weigel
Vladimír Veit
Miroslav Wild
Katerina Willigová
Jaremiř Wišo
S. Zadina
Marian Zajíček
František Zavadil
Vladimír Zavadil
Xenie Zavadilová
Jiří zelenka
Jitka Zelenková
J. Zelenková
Pavel Zeman
Olbram Zoubek
Jan Zvěřina
Stanislav Žák
Zorka Zvěřinová
Václav Žák
Viktor Žárský

Je těžko představitelné, že by činnost organizací Amnesty International nebo mezinárodní federace pro lidská práva mohla být posuzována jako podvracení. A přece se to stalo v Praze 22. a 23. října 1979, během procesu se šesti členy Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných /Československé ligy pro lidská práva/. Vyvolalo to pohoršení v celém světě.

Proces se odehrával podivným způsobem; zachovával zdání zákonnosti, avšak podstata soudního jednání byla tak nicozná, že předseda soudu nedovolil, aby byl pořízen pědrobný zápis jednání. Některá prohlášení obviněných nejsou v soudním protokolu vůbec obsažena.

Proto jejich příbuzní a děti, kteří byli u soudu přítomni /ale kteří neměli právo dělat si poznámky/, rekonstruovali zpaměti průběh hlavního líčení. Text se dostal do Paříže, kde má vyjít v nakladatelství Maspero v prvním lednovém týdnu s užitečnými vysvětlujícími poznámkami. Všechna autorská práva půjdou ve prospěch rodin paní Ottý Bednářové, Dany Němcové a pánu Václava Havla, Jiřího Bienstbiera, Václava Bendy a Petra Uhla. Odvolací řízení má být zahájeno 20. prosince.

Mimo to ve středu 19. prosince ve 20.30 hodin bude v Cartoucherie, Theatre du Soleil inscenován Ariane Mnouchkinovou z podnětu AIDA/Mezinárodní asociace na obranu umělců/ a s podporou mnoha organizací text protokolu. Předtím v 18.00 hodin proběhne manifestační akce na podporu odsouzených před Československým velvyslanectvím.....

Le Monde, 19. prosince 1979